

HARLEQUIN®

Kingitused

014
JUUNI

EKSTRA

MIRA LYN KELLY

S ENNE EKSI

Mira Lyn Kelly
THE S BEFORE EX
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused
kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja
kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad
ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Mira Lyn Sperl

© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises
Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud
Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes
muus riigis.

E06242012
ISBN 978-9949-25-229-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

„Issand, kas see on sinu abikaasa?“

Claire Brady kangestus läbitungiva sosina peale. Hetk varem oli ta end soojendanud õnnestunud tehingu kumas, mis nüüd oli toppama jäänud ja lõpetas tema äri ülejäänud nädalaks – suures osas. Galerii oli liiga suur osa tema olemusest, et seda oleks saanud täielikult kõrvale jätta, isegi üheksainsaks päevaks. Kuid sel hetkel oli tema telefon vait, mõtted rahulikud ning meeled lendlemas kerges tuules, kui ta imas endasse päevavalguses Rooma Navona väljaku saginat ja ilu, ning Claire'i paremal käel istus viisakas kena itaallane, kes tema peopesa silitas.

See oli hea tunne. Claire tundis ennast hästi. Ja ta mõtiskles, kas ehk seekord võib-olla...

Nojah, niipalju siis sellest.

Ta raputas Paulo, kõne all oleva kena itaallase suunas vabandavalt pead ning heitis siis Sallyle, oma parimale sõbrannale, assistendile ja pidevale paanikatekitajale empaatilise *ei*.

Ta oli teadnud, et paljastades saladuse oma eksi kohta, tekitab see talle hiljem probleeme. Kuid teisest küljest, olles hoidunud eraldusse nii palju aastaid, oli Sally juhuslik valealarm hind, mida ta oli rohkem kui nõus maksma. Siiski, see oli juba kolmas „Ryani nägemine“ ainuüksi sel kuul.

„Ta elab Californias. Ühendriikides. Pealegi, kui ta oleks välismaal reisimas, siis me juba teaksime seda,“ lubas ta peaga väljaku nurgal seisva ajalehekioski suunas osutades.

Olles abielus Ryan Bradyga, oli üks asi, millele Claire võis kindel olla, kui kõik muu nurjus, ootustele ei vastanud või käest libises. Meedia hoidis teda kursis iga räpase detailiga mehe suhetest, rahalistest võitudest ja igapäevastest seiklustest. Claire'il polnud mingit vajadust meest kell viis kokteiliga ukssel oodata. Maailmauudised rääkisid talle, kuidas mehe päev oli möödunud ja kellega ta öö oli veetnud. Käesoleval juhul teadis ta usaldusväärsest allikast, et Ryan Brady oli viisteist tundi tagasi L. A. kesklinnas oma advokaadiga kohtunud.

Sally kõverdas oma huuli viisil, mis näitas, et ta ei olnud selles veendunud. Tema pilk eksles ajalehekioski ja selle vastas seisva purskkaevu vahel. „Hmm. Aga see mees nägi tõesti tema moodi välja.“

Kindlasti nägi. „Nagu ka see kodutu mees jaamas, kes meenutas seda näitlejat... Gerard Bu...“

„Hei, ta võis olla maskeerunud.“

„Ja süüa prügikastist?“ Claire püüdis küll oma naeru maha suruda, kuid lasi sel siis lihtsalt endast võitu saada. Nähes Sally kangekaelselt esileküündivat lõuga, kallistas Claire teda kiiresti, teenides selle käigus ära heasüdamliku näpistuse. „Ai!“

„Hei, võib-olla ta on meetodnäitleja või midagi sellist.“

Suurema naeru vaibudes naeratas ta oma sõbrannale ja andis järele: „Võib-olla.“

Ta võttis lonksu espressot, nautides selle rikkalikku maitset oma keelel, ja asetaski pitsisuuruse tassi tagasi paberiga kaetud lauale.

Nende reis poleks saanud paremaks kujuneda. Kõigest eemale saamine tegi neile mõlemale head. Sallyle, sest too pidi elama ka väljaspool galeriid rohkem, kui ta oli endale viimase aasta jooksul lubanud, ja Claire'ile... nojah, ajastus oli olnud suurepärane, andes talle mugava vabanduse just siis, kui ta oli seda üsna meelega vajanud.

Claire heitis üle öla kiire pilgu Fontana dei Quattro Fiumi purskkaevu poole, kus Egiptuse obelisk osutas erksinisesse taevasse – mitte nii väga tunglevate turistide hulgast Ryanit otsides, vaid pigem lootes heita pilku sellele võõrale, kes talle sarnanes. Kuid sama kiiresti kui see mõte tekkis, surus ta selle ka maha.

Istudes Sant'Agnese in Agone kiriku varjus, Rooma suursuguste barokkskulptuuride ja -arhitektuuri keskel, oleks ta pidanud viimase asjana otsima meest, kes meenutas talle tema lahus elavat abikaasat. See ei olnud tervislik ajaviide. Tegelikult oleks saanud veel ainult ühe astme võrra madalamale laskuda sellel eriti kohutaval ja ennasthävitavate ideede redelil, kus ta „otsis mehi, kes sarnanesid Ryaniga ja kandsid lapsi süles“.

Ta oli edasi liikunud. Juba ammu. Tõesti.

Ja siiski ei suutnud ta vastu panna veel viimasele otsivale pilgule üle väljaku. See kandis endas haiglast uudishimu, kuid ta tahtis vaadata.

Tema pilk eksles peatumata ühelt mehelt teisele – mitte ükski neist ei sarnanenud ligilähedaltki Ryanile.

Hästi.

Sally ilme pehmenes, kui ta õlgu kehitades tagasi toolile istus, pugedes oma kaaslaste Massimo väljasirutatud käe alla kaissu. „Hea küll, võib-olla ma eksisin. Ma isegi ei näe teda enam. Vabandust.“

„Pole midagi,“ kinnitas Claire ükskõikse käeviipega.

Ainult et tegelikult oli küll midagi. Kahju oli juba tehtud. Mis iganes meeleolu oli kõigest mõni hetk varem jõudnud tekkida, oli see mattunud meenutuse alla elust, mille Claire oli seljataha jätnud. Justkui kõike rõhutamaks, liikusid Paulo võrgutavad silitused tema peopesalt pulsikohani randmel... kuid ei kutsunud esile vähimatki reaktsiooni. Mitte et ta oleks enne mehest vaimustuses olnud. Kuid vähemalt oli *potentsiaal* selleks olemas olnud. *Lootus*, et see pikk ja tume Rooma võõras sütitaks temas midagi, mis oli juba ammu surnud.

Aga nüüd tundus kogu see olukord – nemad istumas Itaalias avatud taeva all, ümbritsetuna tunglevatest turistidest Navona väljakul, Paulo andmas endast parimat, et teda üle pisikese välilaua võrgutada, tema sõber tegemas sama Sallyga – nii ebaloomulik.

Ilmselt teisel arvamusel olev Sally itsitas ja kummardus Claire'i poole ning sosistas kätega suud kattes talle kõrva: „Kuna me oleme ametlikelt galeriiasjadelt lõbule üle läinud, siis ega sa pahanda, kui me Massimoga ära läheme?“

Claire tõmbus tagasi ja otsis sõbra silmist vähimatki kõhklust, kuid seda mitte leides noogutas kergelt.

Massimo seisis tema selja tagas, silus oma jakki ja vahetas mõne sõna Pauloga, enne kui laua juurest lahkus, Sally käsi kindlalt tema omas. Sally naeris rõõmsalt ning heitis pilgu tagasi: „Kas sinuga on kõik korras?“

Üle Claire'i näo levis naeratus, kui ta vastas: „Muidugi! Mine ja lõbutse.“

Pärast Sally ja Massimo lahkumist rullus Paulo hääle üle nende vahel asetseva laua: „*Ora bella, avete solo.*“

Igale normaalsele naisele planeedil Maa oleks selle mehe rõõm temaga üksi olla kõlanud kandikul ette kantud patuna. Liiga isuäratav ahvatlus, et seda ignoreerida. Kuid samas, Claire ei mahtunud päris täpselt normidesse. Mitte enam.

Kohates mehe suitsust pilku enda selgetes silmades, ohkas ta ja tõi esile sellisteks puhkudeks hoitud naeratusse. See oli jahe ning eemalolev. Kergelt tõrjuv ilma üleliigse vaenulikkuseta. Piisav, et kosilane tunneks ära oma pingutuste mõttetuse teda tegelikult solvamata.

See oli aja jooksul järele proovitud äraütlemise viis, mis töötas – ainult et Paulo ei lasknud end heidutada.

Nojah, Claire oli teda hoiatanud. Ja ausalt öeldes polnud mehe silitused tema vangistatud käel midagi sellist, mida ta poleks saanud ignoreerida. Küll Paulo lõpuks taipab. Ja vahepeal oli Claire'il piisavalt mõtteainet seoses eduka pöördega oma galeriis, mille ta oli just saavutanud. Faye Lansing oli olnud eelaimus. Natuke sisetunnet ja palju vedamist. Maal, mille Claire oli avastanud vannitoa seinal rippumas – kõigist kohtadest! – oma kliendi kodus Connecticutis, oli olnud silmapaistev ja pani

teda otsima veel avastamata kunstnikku siit Roomast. Kuid see maal polnud midagi võrreldes sellega, mida ta oli täna hommikul stuudios näinud. Claire oli saanud võimaluse korraldada Faye esimese näituse Ühendriikides – ja veelgi enam, ta oli saanud temalt lubaduse osaleda ka oma galerii Noore Kunstniku Programmis. Noored hakkavad teda armastama ja see, kuidas ta oma loomingust rääkis... see oli puhas kirjg.

Ta oli nii põnevil ja visandas juba läanetiiva näituseplaani. Valguse ja värvi koosmõjul täiustab see avarus Faye loomingut...

Äkitselt pöördus Claire'i tähelepanu tagasi käesolevasse hetke. Paulo juurde. Ja puudutuse juurde, mida siiski ei saanud ignoreerida. See oli alguse saanud tema peopesast ja jõudnud randmeni ning liikus nüüd jälle hiilides edasi küünarnukini ja polnud kahtlustki, et ka kaugemale.

Claire'is kerkis vastumeelsus nähes mehe sõrmi libisemas mööda nahka, mis oli tema puudutuste suhtes tuim.

Claire'il polnud kavatsust Paulo tundeid riivata ega tema uhkust haavata, aga kui mees ei saanud delikaatselt vihjelt aru, siis ei saanud ta seda ka olla. Alistudes sulges ta oma silmad ning hakkas plaanima järsku ja lihtsat lahkumist.

Ainult et järgmisel hetkel muutus õhk tema ümber. Laetuna elektrilisest hoovusest, mis rullus üle tema naha ning erutas iga närvi ja ihukarva. Paulo sõrmed oli endisel kohal ning Claire avas järsult silmad, kui tugev lai käsi haaras tema õlast ja seejärel omanikutundega teda kaela suunas silitas.